

HORVÁTH EVE

jön egy utasszállító gép és végül elviszi mind –

*„Ez a rém, mely utánad fut, szebb, mint magad vagy, testvér.
Miért nem adod neki husod és csontod?”
(Nietzsche)*

tanulok vízen járni, azt mondtad, az vagy,
még mindig gyenge a hitem, süket karnagyként
lengetem pálcám, messziről tátog a kórus,
észre sem veszem a távozót. mi az a cser? feltámad
a szél, újra szőke vagyok, de lehetek ősz is, lobogok,
most egy kabaréban adok elő, csacsogok,
pezsgőt locsol rám egy koponya, parókámba köpök.
tetszett volna nem tetszeni! mondja egy
részeg fogas. viszlát, kalap, kabát! már legalább
az ötödik ledobott maszkomnál tartottam,
amikor jöttek a benzinkutak, az üres tankok,
szörnyen lestrapált kísértet ugrott elé a shopból,
borzasztó, ahogy a halottak élnek.

meglesnéd, s talán besúgnád jobbik részem,
ahogy már máskor is többet jelentettél,
nekem – rólam, mint amennyit elviselhetek
józanul. jól van. fejemen naplemente, pontosan
tudom, mi következik, védekezni nincs mód.
ideszögeztek. tombolát árusítanak, meg lehet

nyerni a szerveim, éhesek a testek, lábam
között holtfény. vizsgálnál, te is közlelől,
kíváncsiságod hatalmas, végtelenszínű
szerpentint köhögök fel, a négyfejű combizom
felnyerít, letörsz a térdkalácsomból, te is csak
emberevő vagy, látod.

most szépeket kellene mondanom neked, ami érdek
nélkül tetszik. vagy mert a szépség adhat csupán
társas jelleget. talán ez önteremtés, bildungsroman,
biologikus tánc. vagy a kötésben lévő elemek
cserebomlása? vonzások, viszontagságok. kedv, remények,
lila foltok. éjjel, barna szoba, egy idegen szája,
bojler lángja lobban épp.

leül a nap, mint egy kutya,
liheg a nyári este. félénken folytatódom.
fontolni valóm, ha volna, elvetném,
mint a magot, kisarjadhat alóla egy
behemót vagy fagót. fakocsikával
álmodtam, lehettem volna gyermek, de
angyali éjjeletem lidércálom szennyezte.

hangom vízcsap köpködése,
csőtörés volt. hazajön a szomszéd
autója, de a szomszéd hol van?
három nővér hajlong ablakom előtt,
csehovi tujáink, vagy jehova tanúi?
egy mokány férfi, hangja akár a mákony.
én vagyok a szomszédban.
lisztet hallgatok, teljes kiórlésű
napomat szítálok, aki felejtetni akar,
felidéz.

az izmok mind kizöldülnek, a végtelenből kihajt egy növény, lehelete van az éjszakának, megstoppolt zokniban utazom hozzád, ki tudja, élsz-e még, vagy csak a villamoson tört rám a pánikroham, amikor a Bahnhofra mentem, hogy mit keresek én itt, moha is eszembe jutott, krisztián és kriszta, meg a műszempillád, ahogy a lefolyó felé mászik, hideg van itt baszod, régóta nem beszéltünk, fájó részed vagyok, de szép, írtad a messengeren, megzabolázhatatlan szöveg lehetnél, ha csak szavakból állnál, de hús vagy, imádod a sört, jó esetben beviszem a kávé, mire visszaalszol, tangád alatt a csuklyás, fekete öl, a nők férfit esznek, betömik, mint a krémest, maszatosak lesznek, veszendő igazság, nyomorult taliga.

felszisszen a plafon, és arcom alól kibújik a belepetézett én. megsokszorozódik, én, te, ő, mi, ti, ők lesz. nem tudod, de máris belekerültél a hálójába. hátrafordulunk, hogy lássátok, hogyan látnak. szeretnél a közelemben férkőzni, anélkül hogy vállalni tudnád a tört részem. vágódjatok hanyatt, néma geometriák. lusta túloldalak. végre számotokra is világos leszek. már rég elfelejtették, hány nézőpontból vagyok.

diplodocus bőrdzsekiben

(el kazovszkijnak)

mint óriási mérleg nyelve becsapódom
a purgatóriumi dűnékbe egy antik márványűrlény
dudorászik a leple alatt a posztamensén csupán
körvonalakat látok akár a sokdioptriás régi isten
madárlábnymok mint pogány rúnák a hóban
egy ferde pózna sikongat nyakán a holdidollal
elítélt vágyak kínzókamrája az emlékezetben
vasgolyósikolyok elnyújtott nyögések hallatszanak
több méter tömör falon át tudatkalodába zárt
eksztatikus szadomazo fétiskelléke a jel

(tigrismaszkot húz maga után az árnyék a csillogó sivatagban)

szárazföldön úszom egy helyben tempo giusto
merő horzsolás a csuklóm egy döglött hattyú
köszön át a túlpartról ünnepi panoptikumomban
hiány balettozik a felmeredő pengék élén
kaszás angyalok vágják át a saját torkukat
átoperált holnapról álmodik a torzó
tesztoszteronutcák izmos combjai között
libikókazaj a semmi: onániája billegő is-is
éjjel hason kúszok a csillagfogaskeréken
hálószerűen lyuggatott szöveggel takarózom

(egy elhagyatott világítótoronyból les ki a belső állatom)